

Tr ančiukas iškeliavo toliau. Pagaliau jis priėjo ežerą. Ten plaukiojo laukinės antys ir žąsys.

– Ar galiu čia apsistoti? – paklausė ančiukas.

– Čia visų ežeras, – atsakė jam antys. – Tik nesiartink prie mūsų, nes esi labai bjaurus ir todėl...

Jos nespėjo pasakyti kodėl, nes staiga pasigirdo šūviai. Laukinės antys, šaukdamos: „Gelbėkitės! Medžiootojai!“ puolė slėptis ir plasnoti kuo toliau. Iš krūmynų išsoko didelis medžiotojų šuo. „Dabar jau man tikrai galas!“ – pamanė ančiukas, bet šuo tik suurzgė ir nuskuodė ieškoti didesnių ančių.

„Aš toks bjaurus, kad net šuo nenori manęs griebti...“ – visai nusiminė ančiukas.

Ančiukas rado olą to ežero pakrantėje ir apsigyveno joje. Dienomis jis tūnodavo savo slėptuvėje ir tik naktimis, kai niekas nematydavo, išlįsdavo paplaukioti ir pasimaitinti. Taip bėgo vasaros dienos. Ančiukas augo, stiprėjo ir ola jam darėsi vis ankštesnė.

Artėjo ruduo, ančiukas pro savo būsto landą žiūrėjo, kaip pro šalį į šiltuosius kraštus skrenda paukščių pulkai. Dienos trumpėjo ir lauke buvo vis šalčiau.

